

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Jerzy Skorupka (spr.)

Sędziowie: SSA Witold Franckiewicz

SSA Bogusław Tocicki

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Dariusza Szyperskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2019 r.

sprawy oskarżonego H. S. (1)

z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 31 § 2 kk, art. 190 § 1 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 16 maja 2019 r. sygn. akt III K 22/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec H. S. (2);

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. Z. 738 zł w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 16 maja 2019 r., III K 22/19:

I. uznał oskarżonego **H. S. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, że ciosy były co najmniej dwa oraz, że pokrzywdzony J. O. doznał obrażeń w postaci otwartej rany przedniej ściany klatki piersiowej powierzchownej i rany ciętej nadgarstka wymagającej szycia, to jest zbrodni z art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 148 § 1 K.k. i z art. 157 § 2 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w zw. z art. 31 § 2 K.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. w zw. z art. 14 § 1 K.k. przy zastosowaniu art. 31 § 2 K.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 punktem 2) K.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

II. uznał oskarżonego H. S. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 190 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. w zw. z art. 31 § 2 K.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 K.k. przy zastosowaniu art. 31 § 2 K.k. w zw. z art. 60 § 1 i 7 K.k. oraz art. 46 § 2 K.k. odstępując od wymierzenia kary i orzekł

wobec oskarżonego H. S. (1) środek kompensacyjny w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonego J. O. w kwocie 500 (pięciuset) złotych,

III. na podstawie art. 62 K.k. określił, że oskarżony H. S. (1) ma odbywać karę pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym,

IV. na podstawie art. 93a § 1 punktu 3) K.k., art. 93b § 1 K.k., art. 93c punktów 2) i 5) K.k. i art. 93f § 2 K.k. orzekł o zastosowaniu wobec oskarżonego H. S. (1) środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień,

V. na podstawie art. 63 § 1 K.k. zaliczył oskarżonemu H. S. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 27 lutego 2018 roku do dnia 16 maja 2019 roku,

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. Z. kwotę 1.402 zł i 20 gr (jednego tysiąca czterystu dwóch złotych i dwudziestu groszy) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu H. S. (1) w śledztwie i w postępowaniu sądowym przez adwokata ustanowionego z urzędu,

VII. na podstawie art. 627 K.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego H. S. (1) koszty sądowe z tytułu opłaty kwocie 400 złotych (art. 2 ust. 1 pkt 5) ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.) oraz części wydatków w kwocie 2.914 złotych i 30 groszy, zwalniając go na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. od zapłaty pozostałych wydatków.

Wyrok zaskarżyła w całości obrończyni z urzędu oskarżonego adw. E. Z. zarzucając obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK przez uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego J. O. i oparcie zasadniczo na ich całym orzeczeniu, z pominięciem kontekstu sytuacyjnego, który poprzedzał bieg wydarzeń, co skutkowało poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych i przypisanie oskarżonemu zamiaru popełnienia zarzuconych mu czynów.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od obu przypisanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i stanowi jedynie nieskuteczną polemikę z argumentami przedstawionymi przez sąd pierwszej instancji. W apelacji nie wskazuje się, jakie błędy w ocenie dowodów ujawnionych na rozprawie popełnił sąd a quo. Zamiast wskazania uchybień popełnionych przez wymieniony sąd, forsuje się wersję zdarzenia, która została przez ten sąd odrzucona.

Umknęło autorce apelacji, że nie wystarczy stwierdzić, że sąd popełnił błąd wadliwie oceniając dowody. Konieczne i niezbędne jest jeszcze wskazanie na czym ten błąd polegał oraz jakie znaczenie dla kwestionowanego orzeczenia miało uchybienie sądu. Tych elementów w apelacji jednak zabrakło. Nie można wszak uznać za uchybienie w ocenie dowodu z zeznań pokrzywdzonego „pominięcia kontekstu sytuacyjnego, który poprzedzał bieg wydarzeń”.

Wbrew apelacji, sąd pierwszej instancji uwzględnił ów „kontekst sytuacyjny”, ustalając na podstawie zeznań pokrzywdzonego potwierdzonych zeznaniami I. W., że oskarżony H. S. (1) był wobec niego agresywny, często szuka zwady i wiele razy groził, że go zabije. Od początku wspólnego zamieszkania, oskarżony prowokował kłótnie, traktował pokrzywdzonego „z góry” utrudniał mu korzystanie z toalety, zaczepiał pokrzywdzonego i kazał mu wynosić się z mieszkania. Chwalił się pokrzywdzonemu, że był w więzieniu oraz, że nosi przy sobie noże.

W apelacji forsuje się inną wersję wzajemnych kontaktów pokrzywdzonego i oskarżonego, tracąc z pola widzenia, że nie została ona uznana za udowodnioną. Powinnością autorki apelacji było więc wskazanie błędów, które miał popełnić sąd a quo oceniając zeznania pokrzywdzonego oraz I. W. i wyjaśnienia oskarżonego. Bez tego, sformułowane zarzuty ocenić należy, jako gołosłowne.

W uzasadnieniu apelacji sformułowano także kolejny zarzut, dotyczący niezasadnego obciążenia kosztami postępowania oskarżonego, który otrzymuje emeryturę w wysokości 1400 zł. Zważyć zatem należy, że i w tym wypadku, sąd pierwszej instancji obszernie i wyczerpująco uzasadnił obciążenie oskarżonego jedynie kosztami związanymi z wydaniem opinii o stanie jego zdrowia psychicznego, która była niezbędna dla możliwości przypisania oskarżonemu winy. Według sądu odwoławczego wymienione rozstrzygnięcie zasługuje na zaakceptowanie z tych względów, które zostały podane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Mając zatem na względzie powyższe okoliczności, orzeczono, jak na wstępie.

<i>Witold Franckiewicz</i>	<i>Jerzy Skorupka</i>	<i>Bogusław Tocicki</i>
-----------------------------------	------------------------------	--------------------------------